

Mustafa Orakçı

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ

14.Baskı

PROFESÖR'ÜN SIRRININ PEŞİNDE

BİR TATİL SABAHI

Bütün gece yağmur yağdı. Hatta Pazar sabahı uyan-
dığımızda da yağmaya devam ediyordu. Neyse ki
yaz yağmuru olduğu için kısa sürede güneş yeni-
den görüldü. Babaannem yaz yağmurunun öküzün bir
boynuzuna yağıp diğer boynuzuna yağmadığını söyler.
Eğer babaannemin dediği doğruysa bu öküz buralarda
bir yerde olmalı... Bizim yıkık dökük pansiyonumuzun
üzerine güneş doğdu ama boğazın karşı tarafında hâlâ
yağmur var.

Pazar sabahı kahvaltı yapmadan aç aç bekleyince insa-
nın kımıldamaya hâli olmuyor. Yatakta oturup kaldım.
Sanırım sadece ben bu durumda değilim. Bora ile Onur
da pencerenin yanında duran yatağa sıralanmış miskin
miskin oturuyorlar.

Onur pencereden dışarı baktı.

– Hava açınca şu gürültücü martılar da ortaya çıktı...
Bağrışıp duruyorlar.

Başım la söylediklerini onayladım. Kendimi ağzımı açamayacak kadar güçsüz hissediyordum. İçimizdeki tek hareketli kişi Bilge'ydi... Ayakta durmuş elindeki gazete kupürünü bir bantla duvara yapıştırıyordu. En son bantı da yapıştırdıktan sonra,

– Çocuklar nasıl oldu? Güzel durdu değil mi? Yırtılmış duvar kâğıdını da kapatmış olduk üstelik, dedi.

Bizden yanıt beklemeden de yapıştırdığı kâğıdı okumaya başladı:

İstanbul'un tarihî mekânlarını soyarak tüm İstanbulluların korkulu rüyası hâline gelen Karaltı Çetesi bu kez amacına ulaşamadı. Tarihî Eserleri Koruma Birimi başkanı Prof. Bilgin Işıklı'nın ekibi, bu azılı çeteyi durdurdu ve büyük

bir soygunu önledi. Karaltı'nın durdurulmasında bu başarılı ekibe dört çocuğun da yardım ettiği bildirildi. Bir yetkili çocuklarının adlarının Bilgin, Bilge, Onur ve Bora olduğunu söyledi ve İstanbul'un bu çocuklara çok şey borçlu olduğunu ekledi.

Bilge okuduktan sonra bize döndü.

- Nasıl?

Ben dayanamayıp konuştum:

– İlk duyduğumuzda çok hoşumuza gitmişti. Ama bin defa okununca aynı etkiyi yapmıyor sevgili ikizim. Sabahtan beri bu kaçınca okuman...

Bunu dememle kafama yastık
yemem bir oldu.

**Bu Bilge'ye
de hiç laf
söylenmiyor!**

Biliyorsunuz yaz kampından çok da memnun değiliz. Hiçbir şey plan program dâhilinde gitmiyor. Kerem amca dışında bizimle ilgilenen de yok. Neyse ki bir e-posta geldi de hayatımız alt üst oldu! Yoksa ne Yıldız ablayla ne de Profesör'le tanışabilirdik. Onlar sayesinde pansiyondaki sıkıcı hayatımıza yeni bir renk geldi.

Tabii bu durumun kötü yanları yok değil. Kafamdaki soru işaretleri de hâlâ gitmiş değil. Karaltı adını duysam Profesör aklıma geliyor. Profesör deyince de kafamda bir sürü soru beliriyor. Bana benzeyen ve adı benimle aynı olan biri... Kim olabilir bu Profesör? Bu soru aklıma kurcalayıp duruyor. Onu kendime hem yakın hissediyorum hem de bu kadar gizemli olması beni korkutuyor.

Aklımdan geçen düşünceleri atmak için yerimden kalkıp dışarıyı izlemeye başladım. Güneşin bulutların arasından bir görünüp bir kaybolmasını seyrettim. Ama düşüncelerim yine beynime üşüşmeye devam etti. O sırada Bilge elini omzuma koydu.

– Profesör'ün kim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

– Evet...

Onur da gelip elini öbür omzuma koydu ve ekledi:

– Ben de öyle... Sürekli Profesör'ün kim olduğunu düşünüyorum. Karaltı bile benim için bu kadar ilgi çekici değil. Neden isimleriniz aynı, neden bu kadar benziyorsunuz birbirinize... Kesin sizden sakladığı bir şeyler var. Bunu mutlaka araştırmamız lazım.

Onur'un cümlesi bitince yeniden sessizliğe büründük. Boğazdaki çılgın martıların sesi duyuluyordu sadece. O sırada Bilge'nin telefonu çaldı. Merakla baktık.

Bilge telefonu açıp **"evet, tamam, olur"** şeklinde konuştu. Hiçbir şey anlamamıştık. Bilge telefonu kapatınca bize gülümsedi.

– Sanırım Profesör'ün gizemini çözmek için iyi bir gün. Yıldız abla aradı. Profesör'ün evine kahvaltıya davetliyiz. Belki bir ipucu falan buluruz. Ne dersiniz?

PROFESÖR'ÜN ŞATOSU(!)

Yıldız ablanın bizi alıp Profesör'ün evine götürmesi fazla sürmedi. Nihayet aklımızdaki sorulara ya da en azında bir kısmına cevap bulabileceğiz diye mutluyduk.

İçeri girerken çok heyecanlıyım. Yıldız ablayı kurtarmaya gittiğimizde bile bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Merak ettiğim şeyler arasında Profesör'ün ailesi ve evi de vardı. Kocaman, içinde hizmetçilerin falan olduğu kocaman bir ev hayal etmiştim. Ama evi görünce şaşırdım kaldım. Şato beklerken sıradan bir apartmanın küçük bir dairesine girdik. Ben yanlışlıkla şaşkınlığımı belli ettim:

– Ne kadar küçük bir daire!

Allah’tan söylediğimi sadece Yıldız abla duymuştu.
Sessizce bana doğru eğildi.

– Küçük olması normal... Çünkü yalnız yaşıyor.

Profesör çok komik görünüyordu. Boynundan bir
önlük sarkıyor, elinde de bir spatula tutuyordu.

– Çocuklar hoş geldiniz. Siz içeri geçip rahatınıza
bakın. Benim omleti yakmamam lazım.

Koridordan içeri girdiğimizde hayatım boyunca
görüp görebileceğimden fazla kitapla karşılaştım.
Kafamı nereye çevirsem kitap vardı. Bütün ev, bütün
duvarlar kitaplarla doluydu. Bu durum sadece benim
değil, Bora’nın da dikkatini çekmişti:

≡ - **VaaaOV...** Ne kadar çok kitap var!
Bizim şehrin kütüphanesi gibi... Hatta bizim kütüpha-
neden bile büyük!

Bizim Bora’nın şaşkınlığına Profesör de güldü. Bora
da fırsatı kaçırmadı:

– Hepsini okudunuz mu?

– Büyük bir kısmını okudum ama hepsinin içlerinde ne olduğunu bilirim. Bazılarına araştırma yaparken ihtiyaç duyunca göz atıyorum. Ansiklopediler gibi... Çocuklar sizi şimdi yalnız bırakmak zorundayım. Bu kahvaltı işini becerebilmem için Yıldız ablanıza da ihtiyacım var. Yıldız yardım eder misin?

– Tabii ki hocam...

Yıldız abla da mutfağa geçince Onur ve Bilge ile birbirimize baktık. Sanırım üçümüz de aynı şeyi düşünmüştük.

– Ne duruyoruz, dedi Bilge. Haydi biraz araştırma yapalım.

– Önce saati arayalım, dedim. Eğer o saati bulursak bu meseleyi çözeriz.

Profesör'ün kolunda gördüğümüz saat babamın saati ile aynıydı. Dedem babama saati üniversiteyi kazandığı yıl hediye olarak almış. **“Sevgili Oğlum Bahri’ye,... Ayhan Işıklı.”** diye de üstüne yazdırmış. Babam, babasının hediyesi bu saati çok sevdiği için hiç kolundan çıkarmaz.

Adı soyadı benimle aynı, babamla aynı saati takan ve üstelik de bana benzeyen biri –aslında ben ona benziyor oluyorum– kim olabilir?

Bilge,

– Artık şu bilmeceyi çözelim. Günlerdir bizi rahatsız ediyor. Bulalım şu saati de şu Profesör'ün akrabamız olup olmadığını anlayalım, dedi.

Onur düşünceliydi. Asıl bizim sormamız gerekeni sordu:

– İyi de benim anlamadığım bir şey var. Akrabanızsa eğer bunu neden sizden saklıyor ki?

Bilge cevapladı:

– Bilmiyoruz. İşte bunun gibi birçok sorunun cevabını bulmak için öncelikle o saati bulmamız gerekiyor. Haydi oyalanmayalım!

Odayı aramaya başladık. Yaptığımız şeyin ayıp olduğunun farkındaydık ancak başka çaremiz yoktu. Bu gizemi çözmeliydik.

Odada her yeri aradık. Kitapların arasına, rafların üst kısımlarındaki boşluklara kadar bakmadığımız yer kalmadı. En son tam da gözümüzün önünde ışıltı ışıltı parlayan saati gördük. Masanın üstünde duruyordu. Heyecanla bizimkilere seslendim:

\\ - **Hey millet, bakın saat burada!** ///

– Birisi saat mi dedi?

Saati bulunca galiba heyecandan gereğinden fazla bağırmışım. Profesör'e yakalanmıştık. Elim ayağıma dolaştı. Ne yapacağımı şaşırdım. Heyecanla saati masadan alıp Profesör'e uzattım. Hemen elimden çekip aldı.

– Burada mıymış bu! Yaşlandım galiba artık. Dünden beri bunu arıyordum. Saatim olmadan kendimi eksik hissediyorum. Zaman herkes gibi benim için de çok